

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10646/2025
19.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник у поступку по ревизији Марко Његомир, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Тања Божиновић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1847/22 од 22.12.2023. године, у седници одржаној 19.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1847/22 од 22.12.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1847/22 од 22.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 3385/20 од 01.02.2022. године, која је исправљена решењем П 3385/20 од 19.07.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се утврди да је апсолутно ништав уговор о деоби закључен између тужених 31.05.2012. године пред Првим основним судом у Београду под Ов.бр. 99468/2012. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1847/22 од 22.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 3385/20 од 01.02.2022. године, која је исправљена решењем П 3385/20 од 19.07.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20 и 10/23- други закон). О праву тужиле, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а тиче се примене одредбе члана 103. Закона о облигационим односима. У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да се, код чињеничног утврђења, да су закључењем уговора о деоби тужени само формално уобличили и констатовали дотадашњи начин коришћења непокретности, те сам по себи не представља чин стварног располагања, не повређујући и не угрожавајући тужилино право које је утврђено у поступку деобе брачне тековине, ни њен својински удео у тој имовини, као и да поступање противно одређеној привременој мери (чије правно дејство је временски ограничено) само по себи није разлог за апсолутну ништавости уговора, што је у складу са праксом Врховног суда по овом питању, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Имајући ово у виду, као и да тужила у ревизији не указују на другачије одлуке другостепених судова или Врховног суда, а да одлука о основаности захтева са оваквим тужбеним захтевом зависи од чињеничног стања утврђеног у поступку на коме је заснована судска одлука, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање). Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2, у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења поднета је 13.10.2016. године, а вредност предмета спора је 615.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**